

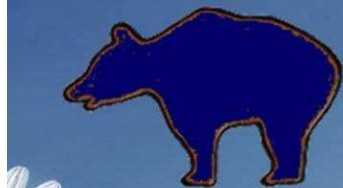
Jarní Totolan Wi

Měsíční korálky

Zpravodaj Lidu Medvědího potoka, rodičů a příznivců kmene

* Wowapiska Oyate Mato Wakpalaŋ, Aŋe, Ine, Kola

Jsme tu jeden pro druhého a to nás spojuje.

Čas pádí jako splašený kuň a máme tu další vydání našeho Totolanu, který jsme úspěšně vytvořili společnými silami. Jaro je v plném proudu a léto nám již klepe na dveře.

Byla to rychlost mrknutí oka – kdy se nám stromy zazelenaly, z hlíny povstaly pestrobarevné květy a za pár týdnů už vzduchem poletují bílé a růžové okvětní lístky stromů, které už také odkvétají. Na nebi burácí mohutné bouřkové mraky. Zimu a sníh už skoro nikdo nepamatuje. Celá příroda se probouzí, všechno se hemží, všechno je v pohybu.

I Lid Medvědího potoka je v pohybu. Začátky jara jsme si užili tradičně i netradičně – navštívili jsme opět lužní lesy Litovelského Pomoraví, pozdravili jsme kvetoucí posly jara na Vápenici, byli jsme se podívat, jak to chodí na pstruží líhni. Společně s oddílem Falco z Valašského Meziříčí jsme navštívili Hranický kras. Čistili jsme řeku Bystřici, a o Velikonocích jsme opět cvrnkali kuličky, užívali jsme si s dětmi Den Země, prvního máje jsme vítali ptačí zpěv. Také jsme zjistili, že se Dodekům nelíbí, když na ně svítíme baterkami... ostatně – to všechno si můžete přečíst sami.

Užívejte si zbytky jarních krás a připravujte se na blížící se letní dobrodružství. A jak praví jedno moudré indiánské přísloví: „*Ten, kdo žije v harmonii s přírodou, má dobrou náladu a vůči druhým projevuje uznání, váží si věcí, které potřebuje k životu, a dovede za ně poděkovat - takový způsob života je jeho oslavou, neboť vyjadřuje štěstí.*“ Takže mějte krásný zbytek jara, buďte šťastní a mějte spoustu důvodů oslavovat každý nový den.

(kr.)

K zamyšlení:

Je lepší se dvakrát zeptat než jednou zabloudit. (Dánsko)

Kdo má jednu nohu v kánoji a druhou ve člunu, spadne do řeky (S. Amerika)

Rána, kterou zasadil přítel, se nehojí. (Afrika)

I kdybys z moře nabíral, nenabereš do džbánů víc, než kolik se do něho vejde. (Řecko)

Mezi „říct“ a „udělat“ leží moře. (Itálie)

Nabídnout přátelství zamilovanému, je jako darovat chléb žízlivému. (Španělsko)

Čestný člověk má rovný hřbet i řeč. (Mongolsko)

Na chudáka se nevytahuj, na boháče nespolehej. (Vietnam)

(kr.)

Anketa: Takže, co si myslíte o kruzích v obilí?...

Fráňa: Jó, tož jako dělaj to mimozemšťani. Nebo týpci si přivážou na nohy desky, takhle vidíš (ukazuje) a pak skáčou po poli...

Prezident: Cože??? To je taková dobrá otázka... No, proč zrovna já? Proč si to píšeš? To je ale mimo záznam, že jo? Já si to musím rozmyslet... No je to blbost, nevěřím tomu, že by to způsobovali mimozemšťani. Záhadné síly, to ano, ale rozhodně ne mimozemšťané. Je to tak? No tohle!

Koala: Že je toho obilí škoda... Ale vypadá to pěkně. Kdyby to dělali třeba do písku...

Šimon: Cože???... A jako co s nima nebo co? Všichni pořád říkaj že je to od mimozemšťanů? Ale oni to natočili, takže to nikdo nechápe.

Pěnkava: Tak jako určitě je to zajímavý. Z ornitologického hlediska nevím... Některý z nich můžou způsobovat srnky. Ale jakože něco vzniká i nadpřirozeně.

Camzzza: Jsou hezký, nemám páru, jak se tam objevujou, asi je vytančily drobné nožky skřítků, co tam jsou při měsíčku. Bylo to v Kačeru Donaldovi. Některý vypalujou draci. (sta)

Rozhovor s pamětníky – Bělka: „...v roce 1997 nám týpičkama protékaly řeky bahna. Pamatuji si vlastně jen to bahno. Taky když nám jedno týpí začalo hořet.“

Dostal jsem za úkol udělat rozhovor, má první reakce byla, že to asi nebude nic moc, ale že to bude lehký úkol. Během vypracovávání jsem zjistil že je to obráceně. Není vůbec lehké připravit otázky pro široké spektrum čtenářů jako jsou čtenáři Totolanu. A taky jsem zjistil mnoho zajímavých věcí, některé se sem prostě nevešly, a to hlavně kvůli tomu že jsem si doma zapomněl diktafon. Chtěl bych poděkovat Bělce za obrovskou trpělivost a Janče za pomoc při vymýšlení posledních otázek. Teď již nezbyvá nic než jen popřát ať se Vám článek líbí!

Honza: Co tě přivedlo k tomu abys začala chodit do LMP?

Bělka: Rodiče chtěli abych jela na nějaký letní tábor a to mě přivedlo do kroužku.

H: Co si vybavíš při vzpomínce na svůj první tábor?

B: Vzpomenu si na Katku Čechovou-moji první vedoucí a na písničky u ohně, to se mi moc líbilo.

H: Co tě vedlo k spíše botanickému zaměření?

B: Na kytku nemusíš s dalekohledem.

H: Jaký je tvůj velký táborový zážitek na který jen tak nezapomeneš?

B: Určitě když v roce 1997 nám týpičkama protékaly řeky bahna. Pamatuji se vlastně jen to bahno. Taky když nám jedno týpí začalo hořet.

H: A cítili jste ty řeky bahna jako problém z kterého vám bylo úzko?

B: Myslím že úzko bylo spíš rodičům, kteří přijeli na návštěvní den, ale my jsme si to užívali. Když vysvitlo slunce tak jsme z toho bahna stavěli úžasný stavby. Sklípkaní tenkrát postavili obrovský město. Ještě vzpomínám na kýblováčku, to bylo místo sprch, čtyři cely v lese a polívali tě teplou a studenou vodou. A co se ještě liší od dneška tak tenkrát nebyly mobily. Bylo složitější vrátit se z výpravy. Cokoliv se změnilo (příjezd vlaku apod.) rodiče nevěděli.

H: Máš nějaké oblíbené místo?

B: Kdybych to měla vztáhnout ke kroužku tak určitě Huslenky, tam jsem zažila svoje první tábory a určitě Ochoz, to je místo s velkým M.

H: Bála ses někdy něčeho? (V souvislosti s oddílem.)

B: Jako malá na hlídkách a možná co bude?

H: Přineslo ti členství v kroužku jiné věci než přírodovědné znalosti?

B: Přátele.

Výprava do minulosti na Kartouzce

Ráno 30.4.2011 jsme se sešli na hlavním nádraží, na autobusové zastávce č.11 v Olomouci. Jela s námi i slečna Vrbová a slečna Malinová z Anned Swynn. Všichni si rázem domysleli, že to bude netradiční výprava. Po příjezdu na Svatý kopeček, se naše početná skupinka vydala směrem k zoo, tu jsme ale přešli a zastavili se o kousek dál. Tam jsme se přemístili do dvacátého století, kdy tam byla založena zoo, přestříhli jsme jednu stužku, která byla v knize (každá stužka nám umožnila si přečíst kousek knihy), kterou přinesla slečna M. V tu dobu hrozilo, že se přesune jinam, bylo tam jenom stádo vysoké zvěře. Rozdělili jsme se na čtyři skupinky, naším úkolem bylo sponzorovat zoo a dodat tam nějaká další zvířata.

Nakonec jsme se dozvěděli, že ji stejně přesunuli. Tak jsme šli dál, až jsme se dostali na místo, kde byly pořádány Zelené stezky. Tam následovalo přesunutí do devatenáctého století. Panu botanikovi z té doby, se tam rozsypaly poznámky, na kterých byly květiny. Tentokrát jsme dostali každá skupina tři papíry, na kterých byly napsány popisy těch květin, my jsme je měli přiřadit. Po docela úspěšném přiřazení jsme se vydali dál. Po každém přesunutí jsme se dozvěděli něco víc o tehdejší době, díky té knížce. Potom jsme se přesunuli do osmnáctého století, kdy jsme měli odhalit na mapě, kde se bude konat bitva, střet dvou armád, pruské a české, která hájí Olomouc. To bylo dost úspěšné. Potom jsme si dali menší sváču a pokračovali dál.

Zastavili jsme se abychom postavili druhou nejstarší univerzitu v české republice (ve 2 skupinkách). A šlo se dál, to už jsme byli v šestnáctém století. Cestou do patnáctého století jsme přišli o Bědu, který skákal a roztrhl si spodní ret, odešel s ním i Těda, Míša a Rosňa. Zastavili jsme se abychom se pokusili přepálit provázek, nikomu se to nepovedlo, byli jsme už jen kousek od rozvalin kláštera Kartouzky. Kousek jsme se vrátili a poslepu, každá skupinka vedena nejstarším členem, jsme došli ke

Kartouzce.

Lucka slavnostně dostala prvního medvěda, medvěda šamana. Tam jsme si hráli a přestříhli poslední stužku. Tam byla bílá stuha, kterou jsme propojili náš kruh, který jsme vytvořili kolem ohniště, nakonec na ni každý napsal, co se ten den naučil. Poté jsme to přečetli a schovali do zdi kláštera. Pak jsme nakopli batůžky a šli jsme směr Radíkov. Cestou, na malé planině, jsme si zahráli hru s šátky. Pak už nás jen čekala cesta domů autobusem. Byla to skvělá netradiční výprava. (stp)

Vítání ptačího zpěvu

Je 1. máj a mě ve 4:00 budí budík. Za okny padají provazy deště a s melancholickým plesknutím dopadají na chodník. V 4:44 už nasedám do autobusu a mířím do Řepčína. V hlavě mi stále zní verše: „Je brzké ráno, první máj, ranní máj je deště čas...“ Dál ale nemám čas už vymýšlet. Na zastávce mě čeká Ondra s maminkou a jedeme na Poděbrady. Stále hustě prší, a když prošlapáváme místo na síť, jsem mokrá až nad kolena. Přijíždí Honza Vidlař a začínáme natahovat. Za námi zpívá slavík a výsměšně na nás kuká kukačka, která pak na radu, aby přiletěla, až bude síť natažená, reaguje.

Se sítí je však problém, když tu mi z kapsy začíná křičet dytík. Jarda Marx je nemocný a ti, co přišli na sraz, prý neví, co dál. To už je 6 hodin. Dnešní druhé překvapení, se kterým jsem nepočítala. Tedy počítala, ale v duchu jsem doufala, že nenastane. Pokusím se zachránit ještě co se dá. Ondrova maminka mě ochotně veze zpět do Řepčína a už vyběhám po cestě plné kaluží. Vodu mám snad i za ušima, ale nakonec přece jen lidi dostihují. Je mokro a cesta k vodě je nějaká zarostlá. Devět lidí, kteří na mě čekali, obracím zpět a snažím se alespoň mluvit, i když pořádně nemůžu popadnout ani dech. Běžela jsem pěkný kousek, ale jak začínám slyšet zpěv slavíka a budníčka menšího, naráz se ve mně cosi rozpovídá. Občas vytáhnu knížku, která se i přes úzkostlivé snažení zachovat ji v suchu, namočila. Ptáků přibývá, a tak mluvím o pěnících, strnadech, vrabcích kukačkách, a mnoha dalších, co jsme viděli i neviděli. Pozvolna se posunujeme na Plané loučky a pomalu přestává pršet. Nějak jsem zapomněla i na Ondru, který nám má přijít naproti. Už nekape a můžu vytáhnout peří.

Lidem se snažím přiblížit, co to alespoň peří je. Bylo mi celkem jasné, že největšího úspěchu dosáhnou sametové sovi letky. Necházejme dvě rosníčky a snažme se přebrodit zamokřenou louku. Stejně jsem již mokrá od hlavy k patě, takže se, na rozdíl od jiných, uklouznutí vůbec nebojím. Na parkovišti nám jde naproti Ondra. Odchyt se zrušil. Z hladiny šterkopískovny Poděbrady přidáváme poslední ptáky. Ještě rozdat propagační materiály, loučení a jde se domů. Při zpáteční cestě jakoby všichni ptáci věděli, že už nejdou lidi. Připisujeme další druhy a konečně jsem se dočkala i rorýsů, ke kterým jsem si nachystala povídání. Snad tedy příště. Do závěrů o úspěšnosti se raději pouštět nebudu. Nechť ať ji ohodnotí sami účastníci. (pkv)

Paměti stromů 6.-8.5. (Hoštejn)

V pátek po obědě vyrážíme z hlavního nádraží vlakem do Hoštejna do starého sídla u Tenkého potoka. Když jsme dorazili, vyvěsili jsme Blatoušův vlajku a Mločí šátek, aby bylo znát, že jsme tu. Na začátku se musíme zabydlet a vybalit si. Samozřejmě si také musíme zahrát, než se začne něco dít. Zahrajeme si na

mrzáky! K večeru se u dveří objevila pověst o starém moudrém druidovi, který tu kdysi žil. Ukryl do stromů tajemství krystalu Fluitu před Dodeky. Stromy teď občas promlouvají a povědí nám vždy jedno slovo toho tajemství. Zatímco většina z nás hraje dál na mrzáky, někteří chystají večeri. Poté se jdeme najíst, abychom měli dost sil. Všichni totiž tušíme, že se brzy začne něco dít. A taky že jo. Ale před tím si ještě jako dezert dáme štrúdl, který nám upekla maminka Pana Prezidenta. Potom k nám ale přišli dva lesní poutníci, kteří se, jak jsme později zjistili, jmenují Stará pryskyřice a Úskočný úsvit. Prý zde již dlouho bydlí. Nechají nás tu přespat, ale musíme jim pomoci zjistit celé tajemství krystalu. První slovo najdeme v lese na jednom z lístečků. Tento les

ovšem stráží hlídka Dodeků. Listky jsme posbírali a slovo našli, zjistili jsme však, že Dodekové nemají rádi baterky. Poté jsme dostali taky takové krystaly, ovšem rozložené. Musíme si je složit a dopisovat slova, jež získáme. Dnes toho už ale bylo dost, tak se musíme pořádně vyspat.

Poté co jsme se ráno nasnídali, naštipali dřevo a nachystali se na dnešní velkou výpravu, můžeme vyrazit. Jdeme stejnou trasou, jako vždycky. Cestou bádáme. Hned pár metrů od áčka nacházíme květinu, kterou jsme určili jako rožec. Cestou dál pozorujeme mimo jiné svižníky, čolky horské či žlutáaska řešetlákového. A taky želvu. Vypadá, že nás u stromu předešla a teď zná slovo jednoho stromu. Když ji budeme sledovat, určitě z ní vypadne. Vypadlo. A to doslova. Tak, další slovo známe a můžeme pokračovat v cestě. Po nějaké době přichází další slovo. Tentokrát patří na hnědou stěnu krystalu (má každou stěnu jinak barevnou). Musíme se dostat co nejbližší ke „stromu?“, a když zvedne větev se slovem, musíme k němu rychle vystartovat a slovo mu vzít. Ale strom má oči a je nerad, když je u něj někdo moc blízko, takže to nemáme tak jednoduché. Slovo nakonec máme, a tak můžeme klidně pokračovat. O kus dál nás opět čeká slovo. Kouzelný pytlík je plný různých tvarů. My musíme spočítat kolik tvarů a jaké tam jsou. Tým, který je spočítá nej přesněji, získá slovo. Potom jsme získali ještě jedno nebo dvě slova a pokračujeme. U douglasky si opět odpočineme a uděláme společné foto. Kousek nad sídlem si vyzkoušíme trochu magie, vyfotíme si střevlíka a scházíme k áčku. Po osmikilometrové túře si musíme trochu odpočinout, a tak odpočíváme.

A potom přichází na řadu další slovo. Budeme proti sobě v týmech hrát hru. Musíme postupně z komína vytahovat dřevěné destičky tak, aby komín nespádl. Který tým vyhraje, získá slovo. Všichni jsme byli napjatí a nervózní. Nakonec to nějak dopadlo. A jak jinak, než že po asi hodinovém odpočinku promlouvá další strom. Pokud nám na dvanáctistěnné kostce padne dvanáctka, můžeme přenést lžici vody z ešusu do hrníčku. A ten musíme naplnit až po okraj. To bylo poslední slovo a teď již známe celé tajemství! Musíme najít kamzíka a sledovat ho až do jeho brlohu, kde má ukrytý poklad. Sice nám nějakou dobu pořád utíkal, ale nakonec nás dovedl až na určené místo a my teď máme jeho poklad. Doneseme ho do sídla a tam ho společně sníme. Jsou to totiž dobroty! Ale je tam i ten mocný krystal Fluit. Máme z toho radost. Splnili jsme, co jsme měli. A jdeme spát.

Ráno po snídani ještě uděláme závěrečnou společnou fotku, ale ještě než odjedeme, jdeme bádát. A našli jsme užovku obojkovou. Nejvzácnější plaz, kterého jsme tu tentokrát viděli. Máme čas, a tak si ještě nakonec zahrajeme na buldoky. Ale teď už je opravdu čas jít na vlak, takže AHÓÓÓJ!

Jo a Kameron!

(hgs)

ZSZL z pohledu konkurence – SGO (Slovanské gymnázium Olomouc)

Pro Lid Medvědího potoka tento ročník Zelené stezky byl „jen“ každoroční rutinou (tím nechci říct, že postup byl samozřejmý, ale účast ano ;)). Ovšem když se zjistilo, že SGO stále není přihlášeno a náš ročník má poslední možnost se dostat, další den se běželo zaklepat na dveře, domlouvat, sepisovat, připravovat a tak dále.

Ačkoliv jsme si relativně věřili, náš pan profesor do nás vkládal spíš ironickou naději, než opravdovou, což nás motivovalo ještě víc! Když nastal dlouho očekávaný pátek, nervozita z nás jenom tekla. O to víc, že byla možnost postupu do krajského kola. Na startu se podepsat, naposledy prolistovat knížky, doplnit informace o tom či onom a pak už jen doufat, že to nebylo málo.

Nebylo.. I když to nikdo z nás nečekal, z většiny stanovišť si naše první hlídka odnesla desítky, druhá slušné osmičky! Takže nás čekalo krajské kolo.

Po zjištění výsledků byl pan profesor přímo ohromen tím, jak skvěle jsme dopadli. Naše příprava byla velice intenzivní – například v hodinách biologie a zeměpisu jsme si náruživě pročítali jednu knížku za druhou! Chtěli jsme se umístit nejhůř (nejlíp?) třetí.. Což se nám nakonec doopravdy podařilo ☺. A pokud byl úspěch v místním kole nečekáný, v krajském byl naprosto ohromný!

Konkurence je velká a já za celý tým SGO (mladší i starší) přeji hodně štěstí a samozřejmě úspěchů LMP v národním kole – fandíme vám! ☺

Rose

Obrazem: jaro v LMP – Nesni o svém životě, žij svůj sen...

26.3. Vápenice – z Čelechovic do Třebčína

27.3. do Střeneň - do lužních lesů

2.4. exkurze na pstruží líheň Bělá

8.4. mk ZS- ZL

9.4. Hranické putování s Falcem

9.4. čištění Bystřice v Olomouci

10.4. Terežské údolí

20.4. Den Země pro nejmenší

23.4. Velikonoční kuličkobraní

30.4. Čarodějná Kartouzka

6.-8.5. Áčko - paměti stromů

Gwy Gwy-ové

Déle než půl roku se pravidelně v úterý scházíme a seznamujeme se s dřevinami podle keltského stromoskopu. Snažíme se stromy určovat podle dřeva, vyrábíme hmatky a případně připravujeme pokrmy z darů stromů, které jíme se samozřejmě doma upečenými vánočkami, palačinkami nebo lívanci. Však také náš jeřabinový džem a kaštanový „nářez“ byl výborný! Pokaždé hrajeme hru Pedwar Gwernen a v Rozáriu máme fotostry, na nichž sledujeme proměnu roku v průběhu roku. Stromy poznáváme i pomocí citátů a příběhů, občas si zahrajeme i ještě jinou hru. Máme zpravodaj Coelfain, který nás informuje o nadcházející schůzce. Hráli jsme i divadla a jedním stanovištěm jsme se podíleli na Dni Země. V příštím školním roce se pokusíme rozvinout naši činnost do více praktického hlediska a začneme aktivně sbírat plody, květy, listy nebo jiné části stromů. Pro teď jsme už téměř skončili, ale co příště? Nechceš se přidat? (pznt)

Vysoce podezřelá květena: Jak, že se to jmenuješ? Díl I.

Tu knížku znáte všichni – Naše květiny, to je botanická bible. Možná by vás ale překvapilo, kolik rostlin s podivuhodnými názvy se v ní nachází. Pojdme si posvítit na ty, na které se na schůzkách nedostalo. Přiznejme si, kdo by si ty názvy pamatoval, možná že teď je ta pravá chvíle to zkusit.

1. Že vidíte chrastavec? Ale modrý! To je divné, chrastavec to nebude. Tato rostlina je chrastavci příbuzný **čertkus luční**. Stejně jako chrastavec roste na vlhkých loukách a dříve se z něj dělal čaj proti kašli.

2. Nějaký zvláštní devětsil zkrřížený s konopáčem? Ani tady to není úplně vedle. Tahle rostlina je totiž také hvězdnicovitá a roste u horských potoků, jmenuje se **havez česnáčková**. Patří mezi druhy s ubývajícím rozšířením (C4).

3. Říká se, že všechny brukvovité vypadají stejně, zvláště ty žluté kvetoucí plevely. Tenhle polní plevel z nich má nejmenší květy a jmenuje se **hulevník lékařský**.

4. Není mrkev jako mrkev, miříkovité neurčuje nikdo rád, navíc tahle rostlina se dá splést s kde čím. Jmenuje se **krabilice chlupatá**, vyhýbá se nížinám a má narůžovělé květy.

Bělka

Vítejte v nové rubrice *Ze zápisníku vedoucího*. Také se těšíte až bude jednou instruktorem nebo vedoucím? I my jsme se těšili a také jsme se dočkali. Zároveň jsme zjistili, že je to mnohdy riziková práce ☹, při které není nouze o adrenalin a nečekaná překvápka. Na druhou stranu to ale děláme rádi a snad i dobře. Čtete a dozvíte se, zda všechny ty historky a zážitky vypadají v očích dětí a vedení stejně nebo ne.

Ze zápisníku vedoucího aneb když počasí selže.

(Založeno na plus mínus pravdivých zážitcích)

Určitě se vám to už stalo, výprava před vámi, ráno se probudíte, kouknete z okna, proklejete meteorology a tiše doufáte, že do takového nečasu se prostě nikomu nebude chtít. I přes toto zbožné přání se dostavíte na sraz, ač odhodlaní vše odpískat. Většinou se však začnou dit divy, téměř vždy tu totiž zafunguje pro mne nepochopitelná přímá úměra, vyjádřená vztahem: čím více leje, tím více nadšených dětí na sraz dorazí. Že by nenápadná zlomyslnost? Je fakt, že zrušených výprav jsem zažila jen velmi málo, většinou jsem tiše kapitulovala před zjevnou většinou.

Co se tedy děje dál? Ještě než odevzdaně naložíte všechny do vlaku, proveďte kontrolu vybavení, zahrnující počet pláštěnek, kvalitu obuvi a oděni, minimalizujete tak riziko ztrát (většinou ne až na nulu, ale lepší než nic). Minimálně se vyhnete následujícímu rozhovoru, i když možná ani to ne. Děti: „Jéééé podívejte tady je bílo.“ Vedoucí: „Doufám, že máte dobré boty?“ Děti: „A proč? Vždyť je tam jen troška sněhu.“ Vedoucí: „Ano, ale jsme teprve za Uničovem, na Červenohorském sedle bude toho sněhu aspoň metr.“ Viki: „Já mám jenom tyhle.“ (Ukazuje prochozené maratony). Evžen: „Já mám v batohu sněhule.“ Viki: „Co jsou to sněhule? To asi nemám.“ Vedoucí: :-@

Když už sedíte ve vlaku není vlastně cesty zpět, můžete jen pozorovat, jak za okny přibývají mračna slibující potopu, ne-li něco horšího, zatnout zuby a doufat v šťastný návrat. Existuje několik variant, kterými vás může nepřízeň počasí obšťastnit. První takovou variantou je bezprostřední ohrožení, většinou deštěm. To je taková klasika, prostě víte, že budou padat trakaře. V tomto případě vás může překvapit hlavně nedostatek pláštěnek nebo nedostatek vůle si je obléct. Při dešti většinou řešíme dilema, zda už leje tolik, abych si tu pláštěnku vzal, takové dilema se nakonec vyřeší samo ve chvíli, kdy už je člověk tak mokrá, že nemá cenu máčet i pláštěnku. Nejoblíbenější zábavou v takovémto počasí se pak stává, soupeření o to, komu vydrží nejdéle suché boty.

Druhou, zákeřnější, variantou, je počasí huře odhadnutelné. Patří sem hlavně mlha, silný vítr a mnohdy právě onen nevyzpytatelný sníh a mráz. Nástrahy zimy by měl samozřejmě každý vedoucí předpokládat, ale ne vždy jde všechno tak, jak by člověk chtěl. K historce se sněhulemi přidám ještě pokračování, které je o vedoucích, kteří se sněhem nedali zastrašit (teda alespoň někteří, zbytek držel partu a vesele mrznul s dětmi). Problém boty do sněhu, byl jakž takž vyřešen a skupinka se neohroženě vydala na cestu. Nutno říct, že vedoucí se mylili, sněhu nebyl metr, ale minimálně dva a k tomu ještě mlha a taky trošku vítr. V tomto nečasu polární výpravu zastavuje turista a ptá se na cestu na Šerák. Vedoucí laskavě vysvětlí cestu, ale doporučí ji odložit na lepší počasí. I turista se táže, kam že vedoucí vyrazili s dětmi. Odpověď je jasná, přece na Šerák. Je pravda, že odhodlaní ze strany vedoucího se může zdát v tomto případě až fanatické, ale nutno přiznat, že i tady vedení nakonec uznalo, že síly dětí, ale i jejich vlastní jsou omezené a Šerák toho roku dobyt nebyl. Stalo se tak o rok později, tentokrát v mocných přívalech deště ☺.

Když vám vítr odnáší menší členy do údolí, přes závěje nejde vidět na cestu a zmrzlé dítko vám oznámí, že je po operaci a mělo by se šetřit, je ten správný čas kapitulovat a ustoupit do základního tábora. Nakonec se vraťme k přímé úměře ze začátku, těžko říct, zda extrémní počasí zvyšuje účast na výpravách, ale spíše ne. Vždyť stejně tak přijde na sraz nadšený dav, když je pěkně. Jisté ale je, že nejvíce se vzpomíná právě na ty výpravy, které byly provázeny extrémní nepřízní počasí. Možná i proto se sem tam, proti vši logice, rozhodneme zdolat nějaký ten Šerák, protože kdo to nezažil, neví o čem mluvím.

Bělka

Byla jsem v té době prvním rokem instruktorka, ale myslím, že zážitek z této výpravy ve mně zůstane asi napořád ☺. To se takhle jednou Ble a Bzm vydali na Hoštejn do Áčka. Nutno dodat že v lednu toho roku, kdy panovaly dvacetistupňové mrazy. Na nádraží jsme se sešli v hojném počtu a cesta probíhala bez problémů (pokud pomineme, že jsme odbočku k Áčku hledali snad půl hodiny ve sněhu po kolena a někteří z nás nabývali dojmu, že Kewin je robot a v termosce má ohřátý olej). Všechno ale nakonec dopadlo dobře, našli jsme jak odbočku tak Maruščinu ztracenou termosku a docapkali až ke vchodu do Áčka. Po chvíli boje se zmrzlým zámkem nám začalo být jasné, že tenhle víkend nebude jen tak. Kewin totiž nakoukl dovnitř na teploměr. Následující rozhovor je v tuto chvíli úsměvný, tehdy jsem měla trochu chuť brečet... „Kolik je stupňů?“ „Mínus patnáct“ „Děcka, venku je mínus patnáct!!!!“ „Ehm...VEVNITŘ je mínus patnáct....“ A tak nám začal víkend ☺.

Krom her ve sněhu jsme si užili opravdu kopce srandy, vezmeme-li v potaz, že nejvyšší naměřená teplota byla 22°C při zadýchaném teploměru a - 18°C při teploměru průměrně zmrzlém☺. Víkend jsme si ale opravdu užili, bobovali jsme, plížili jsme se.... Výborné ☺

Pamatuji si z této výpravy ještě jeden rozhovor, na který si vzpomenu pokaždé, když mám namrzlá okna... To jsme tak v sobotu ráno leželi ve spacácích a Petulka nadšeně vyjekla : „Děcka, koukejte, mráz nám v noci kreslil na okna“ ... Fafrin se s jemu vlastním netečným výrazem nadzvedl, přejel po okně rukou a s (doslova) ledovým klidem ohlásil : „Děcka, nekoukejte tam, to není zvenku, to je zevnitř....“

Míša

Příště následuje: Ze zápisníku vedoucího aneb jídlo na pochodu a tanec s hrnci.

Máte nějaké zážitky nebo tipy, co se jídla týče? Veselé příhody z kuchyně, překvápka ve formě paštiček, řízečků a koláčků, přejedené děti nebo vedoucí? Cokoliv? Podělte se s námi o své zkušenosti. Příspěvky posílejte jakýmkoliv způsobem Bělce.

Slovo náčelníka

Na tomto místě bych chtěl vyjádřit obdiv a velké poděkování všem z vás, kdož jste v tomhle školním roce přiložili ruku k našemu velkému dílu. A nebylo toho málo! Desítky menších i větších výprav, výstavy, bádání v Botanické zahradě a v přírodě, psaní deníků a kroniky, vymýšlení her a soutěží, výroba a vyvěšování ptačích budek, různá stěhování a jiné práce – třeba v átriu, Den Země pro nejmenší a jiné akce pro děti, oslavy 30 let činnosti našeho kolektivuMnohému se tím učíme a vstupujeme do historie.

A to jsou oni. Naši deváťáci. Strávili jste u nás pěkný kus života a jen tak dál!

Ale ještě neupadáme do letního spánku. Chystáme se na návštěvu oddílu Kaštani z Českých Budějovic (2.-5.6.) a 4.6. jedeme do Moravičan. Blešivci a Bzučiči jedou 10.-12.6. na výpravu a 19.6. na Váté písky. Pod vedením Jardy a Bělky jede naše velká výprava do CHKO Jizerské hory na národní kolo Zelené stezky – Zlatého listu. 15.6. bude úplné zatmění Měsíce a 25.6. jedou Blatouši, Mloci, Sklípkani a Mývali do Štramberka hledat ještěrky zední a jasoně červenooké.

Poslední schůzky našich klanů budou od čtvrtka 23. do středy 29.6.

A v létě? Budeme chodit každé pondělí, středu a pátek krmit naše zvířata. 11.-18.7. jedeme do NP Podyjí. 23.- 26.7. jedeme kroužkovat ptáky do CHKO Poodří. A pak už nás konečně cesta, kterou jsme nastoupili při hledání mocných stromů ve Starém lese, při návštěvě Annedd Swynn a Bach Maen, dovede do posvátných hájů Nemetonu.

To se stane 13.-26.8.2011 !!!

V září začneme hned prvního, tedy 1.9. Mloci, 2.9. Sklípkani. Čekají nás také nějaké změny. V Knihovně vás nyní nebudu očekávat jen já, ale také Bělka !!!!! A děkujeme moc všem, kdož nám pomáháte s úpravami !!!

Jak to bude vypadat v našich dnech? Mývali v pondělí (15 – 17, Jarda, Mamba, Vojcek a Kachna), Zelené lístečky (17 – 18, Bělka, Jarda a Lucka), v úterý od 16.00 Gwy Gwyové (Jarda, Delfa a) a Bzučiví medvídci (16 – 18, Bělka, Kohout, Ondra, Rosy), ve středu od 15 do 17 Blešivci (Bělka, Šamší, Míša, Fráňa) a Blatouši (Jarda, Křišna, Bob a Šimon), ve čtvrtek Mloci (?15.30 – 17.30, Jarda, Žbluňk, Kamča, Trysi) a od 17.30 Boolsté (Kamča), v pátek Sklípkani (15 – 17, Jarda, Potápka, Trnka, Veverčák, Andy, Trilobit, Barča?)

O akcích a celoroční hře příště.

A tábor v roce 2012? Podle Ivošova auta možná ještě Krkatka nebo Hoštejn. Nebo?

Do Totolanu můžete přispívat i vy! Ano, je to tak. A nabízíme vám rovnou dva způsoby. První spočívá v tom, že se stanete součástí **redaktorského týmu**, občas se objevíte na schůzi, kde se budou rozdělovat témata, nějaký si vyberete a vzhůru na věc! Pokud si ale zoufáte, že nemáte tolik času, je pro vás jako stvořená druhá možnost. Někdy začátkem září se u nástěnky objeví krabice s nápisem „**Hoď to tam**“. Na kousek papírku napíšete nějakou **poznámku, perličku, inzerát** či cokoliv, co si přejete, aby se v Totolanu objevilo a dáte do krabice. Naše redaktorka Kachna ji čas od času vybere a sestaví z vašich příspěvků rubriku „**A je to venku**“.

Jarní Totolan Wi 2011 pro Vás připravili:

Jarda, Pištouch, Rose, Pěnkava, Štěpánka, Rumělka, Prezident, Bělka, Polly, Křišna, Síta

Dům dětí a mládeže Olomouc, tř. 17. listopadu 47

771 74 Olomouc 1

tel: 585 223 233, e-mail: panda@ddmolomouc.cz

Jaroslav Marx mobil: 737 41 88 16

DDM: www.ddmolomouc.cz

ZO 71/02 ČSOP Upolín, Skřivánčí 23, 779 00 Olomouc 9 upolin@upolin.com

Lid Medvědího potoka: www.upolin.com/LMP/imp.htm

